חפייה כופרא וסחפיה על רישיה ואזל ואמר

ליה ליכיל לי מר ארבעין גריוי חימי דרשינא

בך אחוך רבי א"ל לאו אזהרתך דלא תבדחן

א"ל חימי דרשינא קא נסיבנא א"ל בר

קפרא לברתיה דרבי למחר שתינא חמרא

בריקודא דאבוך ובקירקני דאמָך בן אלעשה

חתניה דרבי הוה ועשיר גדול הוה אזמניה

לבי הילולא דרבי שמעון ברבי א"ל בר קפרא לרבי מאי יתועבה כל דא"ל רבי דהכין

הוא תועבה פרכה בר קפרא א"ל פרשיה

את א"ל תיתי דביתכי תירמי לי נטלא אתת

רמיא ליה א"ל לר' קום רקוד לי דאימר לך

הכי אמר רחמנא תועבה תועה אתה בה

לכםא אחרינא א"ל מאי בתבל א"ל כי עניינא

קדמאה א"ל עיביד לי דאומר לך עבד אמר ליה תבל הוא תבלין יש בה מי שניא הדא

ביאה מן כולהון ביאות אמר ליה ומאי

זימה אמר ליה עיביד כי עניינא קדמאה

עבד ואמר ליה יוו מה היא לא יכיל בן

אלעשה למיםבל קם ונפק הוא ואינתתיה

מתמן מאי בן אלעשה דתניא ילא לחנם

פיזר בן אלעשה את מעותיו אלא להראות

בהן תספורת של כ"ג דכתיב יכסום יכסמו

את ראשיהם תנא כעין לולינית מאי לולינית

א"ר יהודה תספרתא יחידתא היכי דמי

אמר רבא "ראשו של זה בצד עיקרו של זה

והיינו תספורת של כהן גדול: ובדלעת

הרמוצה: מאי דלעת הרמוצה אמר שמואל

קרא קרקוזאי רב אשי אמר דלעת הממונה

ברמץ איתיביה רבינא לרב אשי ירבי נחמיה

אומר דלעת ארמית היא דלעת המצרית

כלאים עם היונית כלאים עם הרמוצה תיובתא:

מתני' ס יהנודר ממעשה קדרה אין אסור

אלא ממעשה רתחתא אמר קונם היורד

לקדרה 🐠 שאני מועם אסור בכל הנעשה

בקררה: גמ' תניא יהנודר מן היורד לקדרה

אסור ביורד לאָלפס שכבר יַרד לקדרה

קודם שיורד לאלפם מן היורד לאלפם מותר

ביורד לקדרה מן הנעשה בקדרה מותר

בנעשה באלפם מן הנעשה באלפם מותר

בנעשה בקדרה יהנודר מן היורד לתנור אין

עין משפם נר מצוה

CK.

שלא יצאו החטים מחוך נקבי הסל: וסחפיה על רישיה. הפכו על ראשו: ליכיל לי מר. ימדוד: חטים דרשינה. שהלויתיך. ולבדיחותה

פ"ח מ"ה ובמשנה דכלחים בשם ירושלמי ונוסחה כחו בסוגיא דהכא ר' נחמיה אומר דלעת מלרית כלאים עם הרמולה מיובחא], ד) [פליאה כי כלל המשנה הלוה כבר שנויה במשנה דלעיל מט. ובעל כרחך מסודר הכא וכן נראה מחוך פירוש הר"ן או דמלת מתני ומלת גמ' נדפס הכא בטעות אלא שכל דברים בקדירה פיסקא הוא ברם בקרינהי פיסוקה הזמ בנים בשינויי פירושי רש"י במחני' דלעיל מט. ומה שפרש"י הכא במכוון אחר לריך פנים], ה) [מוספתא פ"ג ע"ש], ו) [ל"ל אחר ד"ה מאי תבלן, ז) [ויקרא יע], ה) [ל"ל לפני ד"ה מספורת], ע) ל"ל אפר יעב"ן, י) [פ"ו ה"ב],

> 1. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת זֶכָר מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תוֹעַבָה עְשׁוּ שְׁנֵיהֶם מוֹת יומתו דמיהם בם:

מסורת הש"ם

שְׁבָבְתְּךְּ לְטָמְאָה בָהּ וִאשָׁה לֹא תַעַמֹד לִפְנִי בְהַמָּה לְרִבְּעָה תֶּבֶּל הוא: ויקרא יח כג 3. ערות אשה ובתה לא תְגַלֵּה אֶת בַּת בְּנָה וְאֶת בַת בִּתָּה לֹא תִקָּח לְגַלוֹת עָרְוָתָה שַׁאַרָה הַנָּה וִפְּה הָוֹא: ויקרא יח יז 4. וְרֹאשָׁם לֹא יְגַלֵּחוּ וּפֶּרַע לֹא יְשַׁלַחוּ בָּסוֹם יִבְסְמוּ אֶת רָאשֵׁיהֶם:

יחזקאל מד כ

מוסף רש"י

זו מה היא. לשון ספק (יבמות לז:). בן אלעשה. חתנו של רבי היה ונתן ממון ולמדו לו אותה תספורת (סנהדרין רו:). כסום יכסמו את בבו). כטום יכטמו אוו ראשיהם. ככוסמת הזו שסדורין נשבולת, ראשו של זה ללד עיקרו של זה, כך שמעתי משמו של ר' מנחם מינכו לפרשו לשון ז"ל ויתכן לפרשו לשון מדת דבר השוה, לא גזיות ראש ולא גידול שער אלא במדה שוה אמולי"ר בלע"ז ויחזקאל חד ר) לאלפם.

תועה אתה בה. כלומר שמניח את אשתו של היתר ותפס זו של זנות: ש כי עניינא קמא. תיתי דביתכי תירמי לי ולדידיה א"ל קום רקוד לי: [מאי סבל. דכתיבן ואשה לא תעמוד לפני בהמה לרבעה תבל הוא (ויקרא יח): וכי תבלין יש בה. כלומר יש בביאה זו טעם מבאחרות שמנחת בעלה ונרבעת לבהמה: זו מאי היא. ומפרש ביבמות (דף לו:) באיש הבא על נשים הרבה וכן אשה שנבעלה לאנשים הרבה ואינה יודעת מאיזה מהם נתעברה והולידה בת נמנא אב נושא את בתו ואח נושא את אחותו על זה נאמר ומלאה הארץ זימהיי כלומר זו מה היא שאין אדם יודע אותה אשה שהוא נושא אם מותרת לו אם לחו: לח יכיל בן חלעשה למיסבל. אותו זילותא של רבי לפי שהיה עשיר תורה אור השלם גדול ולא היה יכול לראות דבר של זילותה מחמיו: מחי בן הלעשה. כלומר מנין דהוה עשיר: מספורם יחידתת. שחין כמותה: שפיור מעותיו. שהיה נותן ממון גדול לספר שהיה מספר לו כתגלחת של כ"ג: הרמולה קרא קרקוואי. דלועין של אותו מקום שאינן מתבשלין לעולם יפה: הטמונה ברמך. י) עפר של גחלים דלאו תבשיל הוא: **כלאים עם דלעת** הרמולה. אלמא דהרמולה לאו טמונה ברמץ אלא שם מקום הוא ומין זרעים הוא: בותני' ממעשה רסחסא. היינו דבר שנגמר בישולו בקדרה ואינו אלא מחמשת המינין לאפוקי דבר שאין גמר בישולו בקדירה עד שמבשלין חותו בחילפס: בכל הנעשה בקדרה. אפילו מבושל באילפס אסור: בב" ביורד באילפס שכבר כו'. הואיל וקודם שמניחו באילפס מבשלו בקדרה והדר מניחו באילפס כן היה מנהגן והוי יורד לקדרה ולפיכך

 ל) בדפו"ר לימא למינות
הבל גריוא דבעינא. באיזה מדה שארלה אקח: חפייה כופרא.
ה"ל, א) ויכמות לו:, זיפתו מבחוץ כדי שיחזיק החטיס: ליכיל לי. ימוד לי: דרשינא בך.
ב) סנהדרין כב:, ג) כלאים כלומר שחתה חייב לי: שחינה המרה ברקודה דהבוך. שחביך ירקד: ובקירקני דחמך. במזיגמה שחמך תמזוג לי הכוס: מחי **חועבה.** עשו שניהם: **חרמי לי** נעלא. חמווג לי הכוס כמו אנטל: דכל גריוא דבעינא שקילנא שקל דיקולא רבה

קאמר: ברקודה דהבוך. שירקד אביך לפני כשאשתה: ובקירקני דאמר. שתהא אמך מקרקרת ומזמרת: מאי תועבה. דכתיב גבי משכב זכור: נטלא. כלי קטן: חועה אחה בה. שמניח משכבי אשה והולך אצל זכר: מאי תבל. דכתיב גבי אשה הנרבעת לבהמה: תבלין יש בה. בתמיה: מאי שניא הדא ביאה מכולהו ביאות. כלומר היאך מנחת בן מינה לילך אלל הבהמה: זו מה היא. לשון ספק שאין ידוע ממי היא מתעברת: מספורתה יחידתה. תספורת נחה: בלד עקרו של זה. מלמלם היה שלא יעלה אחד מן השערות על חבירו: קרקוואי. על שם מקומן: דלעת ארמים היא דלעם המצרים. כלומר זו היא דלעת המלרית: והיא כלאים עם הרמולה. אלמא לאו טמונה ברמץ קאמר אלא מין דלעת היא שנקראת רמונה: בותבר' הנודר ממעשה קדרה אינו אסור אלא במעשה רתחתה. מפרש בירושלמים איזהו מעשה רתחתא כגון חילקא טרגין וטסני סלת ואורז זריד וערסן והיינו דקאמר אינו אסור אלא ממעשה רתחתא ונקראת רתחתא על שם שלריך להרתיח ולבשל הרבה: גם" שכבר ירד לקדרה קודם שירד לאילפס. כך היה דרכן במעשה אילפס שהיו מרתיחין אותו בקדרה רתיחה קלה: מן היורד לאילפס מותר ביורד לקדרה. קמ"ל דלא תימא כל שהרתיחו

אסור אלא בפת ואם אמר כל מעשה תנור עלי אסור בכל הנעשים בתנור:

יקר אפשם שהו בירור לקוררה מחים של שלמה מהלכם המלכם למנות מהלכם משמע של מנות מילינה ונגמר בחיל למנות המלכם מונת המלכם מהלכם המלכם מהלכם מה

משמע פת. ואם אמר כל מעשה

תנור עלי אסור בכל הנעשה בתנור:

תוםפות ב-בקרירה אסור ביורד לאילפס. אחר שיכד לקדירה דיורד לקדירה משמע שיכד תחלה לקדירה: [לאילפס] מותר ביורד לקדירה. תחילה אע״פ שנגמר נאילפס דיורד לעולם משמע על שם תח

וחונ מחריה בופרא. טמו בכופלא: דיקולא. פל גדול: דרשינא בך. שהלוימיך ומילי דבדימומא היה אומר: ברקודא האבוך ובקורקני ראיבוך. כמו מרקדים טרפי"ד: תועה אתה בה. שמנימין נשומיהן והולכין אלל משכב זמור: האבוך ובקורקני ראיבוך. כמו מרקדים טרפי"ד: תועה אתה בה. שמנימין נשומיהן והולכין אלל משכב זמור: תבלין יש. בניאה זו משיל הדא ביאה מלל ניאום. מכלל דהרמולה לא הוי טמונה ברביץ. אינו בלל מבשיל: בלאים. מכלל דהרמולה לא הוי טמונה ברביץ. אינו בלל מבשיל: בלאים. מכלל דהרמולה לא הוי טמונה ברביץ. אינו אסור שם מקום הוא: הגורר מבעשה קדירה אינו אסור אלא בבעשה רתהתא. דבר שנגמרה בקדירה ואין אסור [אלא] בדבר שנגמר כו: באילפס אסור בכל הממבשל בקדירה ואפילו גמרו באילפס: תגא הגורר בון היורד

: בקדרה

מתני׳

אסור: מן היורד באילפס מותר ביורד

לקדרה. קודם שירד לאילפס: מן

הנעשה בקדירה. לגמרי כל בישולו

שאינו יורד לאילפס כלל: מוחר

בנעשה בחילפם. אע"פ שהיה

קודם לכן בקדרה: מותר בנעשה

בנגמר

בקדרה.

מותר בנעשה בחילפת. משום דנעשה גמר עשיה משמע ומשום הכי מותר בנעשה באילפס אף על פי שכבר ירד לקדרה משום דמ"מ גמר עשייתו לא היה בקדרה: מן הנעשה

אותו רתיחה קלה כמו שירד לאילפס יורד לאילפס מיקרי מפני שהוא מוכן

לכך אע"פ שעדיין לא ירד קמ"ל דלא. כך נראה בעיני: מן הנעשה בקדרה טי האולד נהינפס נוסמע שתחלת ירידתו לאילפס: מן הנעשה בקדרה מותר בנטשה באילפם, אע״פ

באילפס מותר בנעשה בקדרה. כלומר אף על פי שאחר מכן הורידו

באילפס שרי כיון דגמר עשייתו בקדרה היה. כך נראה בעיני: הנודר מן היורד לתנור אינו אסור לאילפס תחלה: אלא בפת. דסתם יורד לתנור

הנעשה בקדרה משמע שנגמר בקדרה: מותר בנעשה בקדרה. אפילו ירד בקדרה משמע

דיקולא רבה. סל גדול: חפייה בכופרא. טח אותו בופת כדי הא מיי פ״ה מהלי כלי המקדש הל"ו: רב ג מיי פ"ט נדרים הל"ז טוש"ע

הוהות הר"ח (מ) משנה שאיני טועס:

פירוש הרא"ש ביות א רבה וחפייה כופרא. לקח סל גדול וחפהו כופת: ליביל לי מר. יתדוד: בריקודא דאמך ובקרקני דאבוך. שתהה אמך מרקדת לפני ואביך מכרכר: תירמי לי נשלא. תמווג לי הכוס: נשלא. עננווג פי ספוס. תועה אתה בה. שמניחין נשומיהן והולכין החר משכב זכור: תבלין יש בה. נהמה: כסום יכסמו את ראשיהם. ככוסמת הזה שראשו של זה בגד עיקרו של זה ובכ"ג איירי מדכתיב בקרא ויין לא ישתו כל כהן מכלל דהך לאו בכל כהן איירי ועוד דברישא כתיב וראשם לא יגלחו יהיינו בשחר כהנים: קרא קרקוואי. דלועין של חותו מקום: ובדלעת הרמוצה. דלעת הטמונה ברמץ כל דלעת הטמונה ברמץ נקרא לעת הרמולה: בלאים עם הרמוצה. אלמא מין בפני עלמו הנקרא כן על שם שמאותן המינין רגילין לטמון ברמן אבל שאר שם שממותן המניפן נהיכן לטמון ברמץ אבל שאר מיני דלועין אינם נקראים כך אפי׳ אם טומנין אותן ברמן: (מתני׳) שכבר ירד לקדרה קודם שירד לאילפם, שתבשליו חוחו אותו באילפס: מן היורד באילפס מותר ביורד לקדרה. כי היורד לקדרה אין דרך לתתו באילפס מפרש אפי אם אחר כך נתנוהו באילפס כיון שירד תחלה לקדרה כי היורד לאילפס משמע